

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 78. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344518400/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Det var en stor Sal, vi kom ned i, med fedtede Vægge, matte Gasblus og mange smaa Borde, hvor et tætpakket Publikum, der mere kunde se ud til at være det begavede Tidsskrifts Læsere end dets Medarbejdere, sad og drak Øl, sang og trampede Takten med tunge Fodder paa det snavsede Gulv. Alt, hvad vi øjnede i denne Damp af Tobak og vaade Klæder, indgav Glæde: de spredte Genier med deres umulige Frisurer som Springere i et Skakspil, de spredte Damer, lidt smukke, men meget oprømte; i det fjærne »La Plumes» Redaktør, Hr. Deschamps, med et velvillig lyttende Dirigent-Smil, og paa Forhøjningen den flotte, smidige Visedigter med hans Omkvæd:

*Beau troubadour, il faut suivre Verlaine!
En avant!
Nous avons du talent!**

Her i Hjærtet af Quartier Latin raader Paul Verlaine; her er hans Kongedømme. Han kender Kvarteret ud og ind som en Mus sin Rede. Og alle kender ham og elsker ham, viger til Side for *père* Verlaine – den unge Digtekunsts Fader, den pengeløse Digterheros, der tilbringer Natten vagabonderende mellem Quartier Latins Studenter, for rig i sin Sjæl til at gemme jordisk Gods ud over en Time – for stor og for god for Akademiet!

Ja – syng, syng, Menneskebørn! Vi har jo Talent! – det er et Ord i rette Tid. Syng I Vagabonder paa Livets Veje, syng med Verlaine: »Haabet lyser som et Solglint paa et Halmstraa i Stalden Haabet lyser som en Flintesten i et Hul i Løgulvet!»

Det var dog en lidt for bogstavelig Forstaaelse af Opfordringen til at »følge Verlaine», der bragte en langhaaret Lyriker til at fremsige et Digt, hvor den verlaineske Verslinie: *Violon, violon!* atter og atter kom igen, men som ellers ikke havde synderlig med Verlaine at gøre.

Først langt ud paa Aftenen indfandt sig *violon violon* Verlaine selv. Med et fik jeg Øje paa dette forunderlige Hoved fra for Syndfloden. Fejltagelse var umulig. – Hans Klæder bar for tydelige Spor af at have gennemgaaet Syndflodens Dynd mange Gange. Han lignede en gammel Flodgud, syntes – som han stod der i en Samtale, der ikke optog

* Sangeren og Forfatteren var *F.A. Cazali*, som ogsaa har tegnet det foranstaaende Verlaine-Portræt

ham – endnu i denne sildige Time misfornøjet med den Dag, til hvilken han var vaagnet op.

I hans Træk var der et Præg af Bekymrethed, ældre end alt nulevende. Men i hans Holdning og over hans hele Skikkelse var der en sær Forklarelsens Ubekymrethed, som fik en til at tænke paa en gammel græsk Filosof – paa Sokrates, om hvem han minder ved sin store Pande, den lille, opadvendte Næse og sit graa Fuldkæg. Smukke Klæder og hvidt Linned syntes han ikke at kende til. Hans Tøj var lurvet, med forrevne Knaphuller uden tilsvarende Knapper, og om den hvide, fyldige Hals saas en ikke ganske ren Sportskjorte af graa Uld. Som han stod der, omgivet af en Gruppe beundrende Disciple og midt i en Samtale, der ikke optog ham, syntes han kun at lytte til Blodet i sine egne Aarer, der med et verlainesk Ord rinder «fint som Gift».

Og medens de unge Mænd omkring ham bøiede Nakkerne under Umuligheden af at tilkaste hans Sjæl det Lysslimt, den krævede, stirrede hans brune, dejlige Øjne sløret fremad som i en Graad, hvis Kilder er stoppede.

En tredsindstyveaarig Rødkæg krumbøjede sig med en Discipulmine som Simon i Evangeliet og aftørrede Mesterens Ryg med sit Frakkefoer; thi Digterens filosofisk rummelige Kappe – det eneste næsten ny Klædningsstykke – var tilsolet med to store Skjolder af Gadesnavs.

Verlaine bekymrede sig ikke det mindste om ham, trak kun stundum, naar Pudsningen blev for voldsom, fortrædelig paa Skuldren, som om han generedes af Utøj:

«Det er nok, Bibi! Det er nok, Bibi!»

Og ved Siden af denne Skikkelse i dens Pjalter og Smuds fik alle de Digtere, man havde kendt, et latterligt Præg af Literater ... Literater ved en Hoffest eller Literater paa en Stamknepe ... men Literater. Man syntes med Øjeblikkets Overbevisning, at man stod over for Verdens eneste Digter.

Med næsten ydmyg Alvor nærmede han sig os to ubekendte, da det blev ham sagt, at vi var unge Mænd fra Danmark, der ønskede at hilse paa ham. «Verdens eneste Digter» har læst fire fem af Europas Literaturer i Originalsprogene, men er som ægte Franskmand blottet for geografisk Sans.

«Aa jeg har ogsaa en Gang været i Holland,» sagde han, «jeg holdt Oplæsning i Amsterdam ... meget elskværdige Folk!»